

FITXA PER LA MONCADAPÈDIA / ARXIU DE MEMÒRIA POPULAR

Nom/Cognom	Mylen Ros, Raül Bosc
Títol	<i>COVID-19: Mylen Ros i Raül Bosc, voluntaris de Protecció Civil</i>
Categories	Salut, COVID-19, associacions, dona, home
Data i lloc de l'entrevista	Divendres 12 de novembre de 2021, a la seu de Protecció Civil
Equip entrevistador	Etnograma (Nelo Vilar, Laura Yustas)
Enllaç	https://youtu.be/Rpq0788frUw
Extracte	https://youtu.be/za9MMWXMWdQ

Continuem arreplegant la memòria del COVID-19 en Moncada. En esta ocasió ens interessem per la tasca de voluntariat que Protecció Civil de Moncada va fer durant els primers moments, tan durs, de la pandèmia, per tal d'ajudar a tota la població del municipi.

Entrevistem Raül Bosc i Mylen Ros, voluntaris de Protecció Civil, que comparteixen amb nosaltres la seua experiència i ens expliquen, alhora, què és i com funciona Protecció Civil. Agraïm el temps que ens van dedicar, així com la feina desinteressada que, junt a la resta del voluntariat, fan pel seu poble. El seu testimoni és important perquè ens ajuda a comprendre millor com es va viure el confinament a Moncada i a conèixer i posar en valor la labor que desenvolupa Protecció Civil.

Sinopsi:

Raül Bosc i Mylen Ros, voluntaris de Protecció Civil de Moncada, ens parlen de com va ser enfrontar-se al COVID-19 i sumar forces amb altres organismes del poble per tal d'abastir a la localitat de tots els materials de seguretat sanitària necessaris.

Transcripció:

Bueno, esteu en Protecció Civil, vos podeu presentar? Dir qui sou, com vos diuen i què feu o quina posició teniu dins? No sé com funciona, mos podeu explicar un poquet?

Raül Bosc.- Sí, jo sóc Raül, Raül Bosc, sóc membre de Protecció Civil i seríem membres, ja que Protecció Civil és un voluntariat.

Clar, clar.

Raül.- En el qual hi han moltes persones que desinteressadament vénen a fer el servei. I dins d'açò pues ja hi han diferents rangos. En el qual hi ha un coordinador, hi ha un president, hi han jefes i subjefes.

I la teua posició en este...

Raül.- Voluntari.

Molt bé, molt bé. I el teu cas?

Mylen Ros.- Yo soy Mylen Ros y soy voluntaria de Protección Civil también.

Perfecte. Què fa Protecció Civil exactament? Perquè lo que sabem és que auxilia en catàstrofes, però ací catàstrofes hi ha molt poquetes, no? Què feu? Mos podeu explicar un poquet quin és el vostre paper? A què assistiu?

Raül.- Tírale, tírale.

Mylen.- Pues nada, hacemos un poquito de todo. Hacemos rescates, hacemos ayudas, hacemos... colaboramos con Policía, con Guardia Civil, si hay que regular tráfico, se regula tráfico. Lo que nos pidan más o menos en ese momento. Pero, vamos, tenemos una amplia gama de... estamos bastante preparados.

Raül.- Protecció Civil regula i ajuda en tot allò on estiga involucrada la gent civil, totes les persones, tots els habitants. Cualquier ajuda que necessiten també els cossos de seguretat: la Policia, Bomberos... cualquier cosa nosaltres fem la labor d'ajudar i coordinar.

Clar, clar, clar. Porteu molt de temps?

Mylen.- Jo ja porte huit anys.

Huit anys?! Mare meua, això ja són professionals!

Raül.- Jo vaig a fer-ne dos, dos anys.

I en dos anys ja hauràs passat de casi tot, a més els dos anys últims.

Raül.- Els dos anys últims.

Ara mos contareu un poquet. Quanta gent hi ha en Moncada de Protecció Civil? Quants voluntaris? Quanta gent hi ha involucrà?

Mylen.- Más o menos som 25 o per ahí.

Ostras! Pues està bé, eh? Caramba.

Mylen.- Sí.

I com organitzeu el voluntariat? Vull dir, teniu un horari?

Raül.- Protecció Civil no té horari establert, però tot va per missatges, va per grups on es coordinen tots els jefes i els subjefes et transmeteixen allò que lis fan arribar, o bé ells et volen fer arribar.

Clar. I com ho feu? Teniu unes hores de disponibilitat? Perquè si estàs treballant...

Mylen.- Si estàs treballant no pots vindre.

Clar, clar, clar.

Mylen.- Clar, és una cosa... Però bueno, com som un grup gran sempre n'hi ha algú. Sempre. Nosaltres ara mateixa estem ací dos, però és que ara se'n van cinc a Chestre. Entonces, claro, i se'n van tot el cap de setmana, se'n van divendres i dissabte.

Perquè el vostre servei, és estrictament municipal?

Raül.- Està regulat municipalment, ja que depens de l'Ajuntament, però després entre els diferents ajuntaments ja es creen convenis o directament per solidaritat o voluntàriament, acabes ajudant-los en allò que necessiten.

Mylen.- Quan tenen algo gran aixina pues sí que demanen ajuda de més voluntariats de fora.

Raül.- Igual que quan tu ho necessites a tu també t'ajuden.

Clar, clar. Vos puc preguntar, com se vos va ocórrer apuntar-vos voluntaris Protecció Civil? Com s'arriba? Perquè hi ha més ONGs, està la Creu Roja, hi ha molta...

Mylen.- Ja, però açò el tens ací en el teu poble, trates en la teua gent, en la gent que coneixes, en el teu ajuntament. No sé...

Raül.- I al final sempre estàs a disposició de persones que coneixes, sempre estàs per allò que necessite el teu poble. Sempre, passa algo roïn en el teu poble, alguna circumstància que no s'espera, i tu pots ajudar en allò que et necessiten i això és gratificant també.

És molt bonic, clar. Pareix molt bonic, vamos.

Mylen.- Sí, la veritat és que sí. Sí, si no t'agrà no aguantaries, la veritat. Però està molt bé.

Que bé. Pues, bueno, en este cas, estem arplegant un poquet la memòria popular del Coronavirus. I jo no sé com el Coronavirus ha alterat les funcions de Protecció Civil de Moncada. Què heu fet tot este temps? Com heu ajudat? Mos podeu explicar un poquet? [5 min.]

Raül.- A vore, tot comença, com es sap, el marzo de 2020. Va ser ahí quan de veres Protecció Civil diu «Prepareu-se perquè anem a començar una faena que va a ser dura». Aleshores, érem nosaltres, en companyia de Policia, Guardia Civil, bomberos, enfermeros, els que estàvem en primera línia de guerra.

Absolutament, sí.

Raül.- No sabíem contra que combatíem. Aleshores, la incertesa eixa també va fer que no fóra fàcil. Moltes hores. Però al final, l'ajuda de tots va fer també que tot fora molt més fàcil de dur i, inclús, te diria que va ser bonico.

Mylen.- Sí. Dins de lo malo, va ser una cosa que no oblidarem, vamos. I hem fet moltes hores, moltes hores. Ahí s'hem fet una pinya molt gran. Perquè pel matí, de bon matí, se'n anàvem a pel material, veníem, distribuïem material ací lo que és l'Ajuntament del poble.

Quin tipo de material?

Mylen.- Mascarilles, gel pa les mans... tot això. I hem fet moltes hores. Per la nit, entre vesprà i nit, clar tot el món estava en casa, agarràvem el camió de bombers i se'n anàvem a desinfectar carrers. I estàvem totes les nits, totes les nits, totes les nits. I això va ser pesat, però va ser molt bonico.

Raül.- Les jornades començàvem a les set del matí i acabaven a les cinc del matí.

Que barbaritat! Mare meua!

Raül.- Per sort, érem un número molt gran i es va distribuir prou bé la feina de tots.

No sé si hi havia situacions de risc per a vosaltres.

Mylen.- Home, sempre tens, sempre estàs en situació de risc. La veritat. Però igual que tot el món, entones, pues si tens que ajudar, ajudes igual.

Clar, clar. Però molta gent estàvem en casa i vosaltres no estàveu en casa.

Mylen.- No.

Raül.- Però tocava. Va ser el moment que si no feies eixa faena, Moncada es quedava pràcticament... malparada. Igual que la policia, igual que tots. No se sabia, no hi havia ningun dato, ningun dato del Coronavirus, no sabies a què t'enfrentaves, però devies de donar la cara per tu, per la teua família i per tots el veïns de Moncada.

Supose que teníeu protocols d'actuació. Que supose que com en tots els àmbits anirien canviant, a lo millor, o anirien improvisant-se.

Raül.- Al dia. Canviaven en el dia.

[Risses]

Mylen.- Sí, sí, esto... improvisat, la veritat.

Raül.- El dia quince de marzo te dien un tipus de cosa que devies de fer, pues «Llavet les mans tal», i igual un més después seguies ací i te dien «No, tot lo que has fet esta mal» i hi havia que canviar-ho tot.

Ostras!

Mylen.- Jo me'n recorde quan estàvem tots tancats, clar les xiquetes dien «És que tu te'n vas al carrer i si véns a casa pues tornes en coronavirus». Però, eren situacions... però gràcies a Déu estem bé.

Clar, perquè estaven les famílies també. No és que tu l'agarres, és que pot haver gent major...

Mylen.- Claro. Ha sigut una experiència se pot dir, entre comilles, pues bonica pa nosaltres, perquè hem ajudat molt, hem fet moltes coses diferents. Me'n recorde quan va vindre la Policia Militar, va estar molt bé també.

Raül.- Al final es van juntar tots els cossos, es varen fer un. Aleshores això també va ser, pues, molt, te diria, emotiu ja que igual mai ho tornem a vore, tots els cossos de seguretat. Ojalà, ojalà no ho tornem a vore mai.

Mylen.- Esperem que no.

Que no faça falta.

Raül.- Ojalà i no ho tornem a vore mai. Tots els cossos de seguretat combatint una mateixa raó.

Absolutament. Bueno, en any i mig suppose que l'activitat haurà canviat, no? Des del principi que anàveu repartint, hasta totes les onades que ha hagut hasta ara. No sé si mos podeu contar un poquet com va canviar la cosa.

Raül.- Tírale, tírale.

Mylen.- Tu, tu, tu, va.

Raül.- Pues, afortunadament, ha anat a millor tot. Gràcies a les vacunes, gràcies a la solidaritat de tota la gent. Tot ha anat en Protecció Civil agafat de la mà. Ha anat tot pues primer la mascareta, repartint mascareta, netejant, hasta el final, estos quatre últims mesos d'estiu, amb la vacunació. On molts voluntaris nostres s'han partit el llom estant en la vacunació presents **[10 min.]**, ajudant tot lo que necessitaven els enfermeros. Aleshores, ha sigut un camí llarg que hem passat per molts trams, que al final i ojalà poc que queda, arribe la normalitat.

Mylen.- Jo espere que sí. Encara que com ara arriba l'hivern i tot això ja dóna un poquet de cosa. Però jo espere que en totes les vacunacions que hi han, i si fan la tercera que volien fer, jo pense que ja, ja toca arribar a la normalitat. Més que res també per la gent, perquè hi ha molta gent que s'ha mort i tot. Jo què sé... ha sigut...

Bueno, Moncada va tindre un moment dur també, eh? Al principi pareixia que no passava res. En el Centre de Salut mos van dir «No al principi hi havia menos casos dels que s'esperaven». Però que va haver un moment que es va desbocar.

Raül.- En febrer. Febrer. Es va disparar a més de mil punts. Estava més alta que la pròpia València. Però bueno, al fin i al cabo, ningú es lliura, ningú es lliura d'açò. Ningú es lliura.

És una rifa.

Raül.- I tots estàvem en el sorteo, a qui li tocava. I encà seguim, encà que protegits per la vacuna, però encara estem dins. Hi ha que tindre...

No s'ha despedit.

Raül.- No, encara no s'ha despedit. I jo crec que mai se despedirà.

Mylen.- Jo crec que això se quedara com una gripe.

Si només és això bé.

Mylen.- Se quedarà per un temps. Però bueno, hi ha que tindre molta paciència, molta... I esperar a vore si se fa normal tot.

Un dels fronts que va haver ací durs van ser les residències. No sé si vosaltres participaríeu o no d'alguna manera.

Mylen.- Home, nosaltres a la residència que teníem ací al costat sí que li portàvem material. Material, lo que son les bates eixes, mascaretes, lo de la pantalla. Te'n recordes?

Raül.- Sí.

Mylen.- Guants. Bueno, als de la residència i tot. Bueno, a les tres que hi han ací. Portàvem material de protecció per a...

Raül.- Nosotros, tot el que ens arribava el féiem dur, féiem d'intermediaris tant a residències com al Centre de Salut. Ho féiem a la Guàrdia Civil, Policia. Al final teníem molt de material i

l'anàvem repartint pues a tot el món i a totes les residències que ho necessitaven. També ajudarem, me'n recorde jo, en el Arnau de Vilanova. Lis duguérem, en aquell moment que es necessitaven respiradors, les càmares que s'utilitzaven, que desinteressadament la gent de Moncada va donar. Nosaltres també férem d'intermediaris agafant les càmares i duguen-les a l'Arnau.

No vau tindre cap moment que no tinguéreu ni per a vosaltres? Perquè això va passar, mos contaven en el Centre de Salut, va passar que al principi les bates i això o les mascaretes, inclús, les feien les ames de casa.

Mylen.- Sí, al principi sí. Un veí d'ací de Moncà, Matamoros, també ens donà, estava fent mascaretes i ens donà mascaretes. Però és que al principi no hi havien mascaretes, no hi havien.

Sí, sí, sí. Als centres de salut... eren molt locos.

Raül.- Al principi és que va ser tot tan caòtic que no se sabia per on eixir. Però, per sort, jo crec que es va fer una bona feina i al final hi hagué material per a tot el món. Tardà un poquet més en arribar de lo que deuria d'haver sigut, però clar, qui s'esperava açò?

Clar, clar, clar. Bueno, vosatros no heu tingut casos en Protecció Civil?

Mylen.- No. I això que hem estat ahí des del primer dia, eh?

Ja, ja, ja, mare meua!

Mylen.- Gràcies a Déu. Toquem madera.

Les bales vos xiularien, clar.

Raül.- Teníem molt de protocolo. Amb molta mascarilla, molts guants... no t'arrimes més del degut... Aleshores, complint això per sort ens lliurem.

Mylen.- Nosaltres arribàvem ací a la sala i no ens llevàvem ni la mascarilla, eh? Entre nosaltres. I desinfectàvem tots els dies l'entorno nostre i tot, els vehicles, tot.

Clar, clar, els vehicles anava a preguntar-te, perquè no sé si anàveu dos persones o no sé quanta gent aneu en eixe vehicle.

Mylen.- Dos, assoles anàvem dos. I en mascareta i tot. O siga, teníem molt de precaució i molt de protocolo, com diu Raül.

Raül.- Sí, n'hi ha pa contar una història amb tot lo que ha passat. Pa escriure un llibre.

Jo vos seguisc des de fa temps en Faceboock i demés, i pareix que hi haga molta pinya, que hi ha molt bon ambient.

Mylen.- Sí.

Raül.- És lo més important, jo crec, al final, dur-te bé amb qui va a estar en els moments roïns és lo més important **[15 min.]**, ja que quan te ve algo roïn si estàs unit és molt més fàcil que si estàs separat.

Absolutament.

Mylen.- Esto és com una família, si no estàs com una família, si damunt que és voluntariat, si no vens a gust no vindries. Passar tantes hores que estàs fora de casa, que no tens res a canvi, és la gratitud que tens tu, lo bé que te sents tu.

Sí, això hi ha que dir-ho. Voluntariat és res a canvi.

Mylen.- Res a canvi. És perquè t'agrà. Perquè a mi me gratifica fer-lo. Entonces, si no estàs com una família, si no estàs com una pinya, pues no vindries, la veritat. N'hi han vegades que estàs esperant que hi haga algo, en plan... se reunim, anem, passar tot el dia, varios dies seguits.

Supose que rebreu formació també, no?

Mylen.- Sí.

Raül.- N'hi han cursos bàsics, avançats i... bueno, n'hi ha pràcticament de tot. Des d'extinció d'incendis, hasta búsqueda de personas, hasta el propi curs de Protecció Civil.

Bueno, Moncada és un lloc molt tranquil. Supose que no teniu ací en la població grans mogudes, no?

Mylen.- No, mogudes lo que és con la gent, no. Però, per exemple, l'any passat en hivern. Va ser l'any passat que s'inundà tot?

Raül.- Sí. Filomena.

Mylen.- Caigueren els arbres i tot. Clar, com fas de tot, és molt ample esto, sempre tens algo que fer.

Raül.- I ja no tant en catàstrofes, també ajuda la Protecció Civil en tots els actes que puga organitzar tant l'ajuntament com les associacions i comissions de la ciutat de Moncada.

Mylen.- I les festes.

Raül.- Aleshores, estem ahí tant en festes, en actes, en pràcticament tots els puestos i en tots els llocs on hi hasquen... algun acte per a la ciutat de Moncada.

Jo, per apuntar algo final, jo diria que totes i cadascuna de les persones de tot el món deuria ser, almenys un dia, voluntari. Per saber lo que és donar-ho tot per una persona que no la coneixes, però que igual et necessita. És molt important i te dóna uns valors i uns pensaments que igual mai hagueres tingut i que, veent-ho aixina, te canvia la teua vida per complet.

Mylen.- Sí, això és de veres.

Absolutament. És així.

Mylen.- Bueno, pues esteu invitats a passar un dia amb nosaltres.

Ai, què bé!

Raül.- Quan vullgau. Les portes estan obertes per a tots.